

Preek van donderdag 13 april – Witte Donderdag **Steven Barberien**
EEN VRIEND GEDENKEN

Vanavond staan we stil bij die laatste keer dat Jezus met z'n leerlingen aan tafel gaat. Wetend dat ze hun Joodse Pasen niet samen kunnen vieren, laat Jezus dat nu al gebeuren..., vooruitkijkend naar wat komen moet...

Jezus stelt een gebaar door hun de voeten te wassen. Zo moeten ze zijn voor elkaar: bereid om het stof en het vuil van elkaars levenstocht onder ogen te zien en elkaar van harte nieuwe kansen te geven... Niemand staat boven een ander, is beter dan een ander..., zeker niet wanneer de meester, net als een slaaf, hun de voeten wast.

Een mooi gebaar, dat ze zich zullen herinneren, maar behalve met dit gebaar en met de laatste woorden geeft Jezus nog een teken... Hiermee kunnen ze zich Hem herinneren en bij zich weten. Brood en wijn worden zijn Lichaam en Bloed... Het is een teken van liefde, alleen te begrijpen vanuit een gelovig hart.

Want wie de Eucharistie gaat 'verklaren' met zogenaamd 'gezond' verstand, loopt vast... Geloven in Jezus is geen zaak van logica of verstand want dan hadden de Schriftgeleerden zich tegenover Jezus wel anders opgesteld. Het is een zaak van gevoel, een 'weten' met het hart.

En als wij ons vanavond laten raken door de woorden, de taal en de tekenen, door zang en muziek, door de eenvoud van brood en wijn..., dan pas kunnen we verstaan wat Witte Donderdag was voor Zijn vrienden en wat het zijn kan voor ons...

Als jouw Vriend voor het laatst met je eet, daags voor zijn sterven, en Hij laat jou woorden en een teken na, dan blijf je dát doen om Hem te gedenken, altijd weer..., ook al is het altijd hetzelfde...

Juist dáárom!